

Петък, 18 декември

.....

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с нас? Мама се навежда през прозореца на колата и ме прегръща яростно за десети път през последните десет минути. Умолителният ѝ тон си върши работата. На косъм съм от първото късче свобода, което ми се предоставя, но и на секунди от това да скоча на задната седалка. Прегръщам я по-силно от обикновено.

Татко се навежда напред, лицето му се облива с мека синя светлина от таблото.

— Софи, наистина не искаме да те оставяме на Коледа. Кой ще потвърди, че съм направил правилно белезите с вилица по бисквитите с фъстъчено масло? Не знам дали може да се разчита само на мен.

Смея се и свеждам глава.

— Сигурна съм, че ще се справиш.

И наистина съм. Сбогуването е трудно, но няма начин да изкарам седмица и половина в къщата на Марго, втрещена в подутите ѝ крака.

Родителите ми отиват в Бро Бридж, малък град в южната част на Луизиана, който е на почти четири часа път от тук, за да бъдат със сестра ми и съпруга ѝ. Марго ще роди след шест седмици първото си дете и е развила прееклампися, каквото и да означа-

ва това. Знам само, че е станало причина краката ѝ да се издуят до нелепи размери. И го знам, защото Марго е толкова отегчена, докато лежи постоянно, че ми изпраща снимки на краката си от всички възможни ъгли.

– А и няма да съм сама – продължавам. – Баба, дядо и още двайсет и петима членове на нашето семейство ще ми правят компания.

Татко върти очи и мърмори:

– Не знам защо трябва да се събират всичките в една къща постоянно.

Мама го смушква в ребрата. Размерите на нашето семейство не са шега работа. Мама е едно от осем деца и повечето от братята и сестрите ѝ също си имат по няколко деца. Къщата на баба и дядо винаги е пълна с хора, но по празници се превръща направо в централна гара. Леглата и местата на масата се раздават според възрастта, така че когато с братовчедите ми бяхме по-малки, винаги прекарвахме Бъдни вечер натъпкани като сардини на голям матрак на пода в кабинета, а по време на ядене трябваше да крепим чинията и чашата със сок в скута си.

– Сигурна ли си, че не искаш да останеш при Лиза? При нея ще е по-спокойно – предлага мама.

– Сигурна съм. Добре ще ми е при баба и дядо.

Наистина ще е *доста* по-спокойно при леля Лиза. Тя е близначка на мама, по-голяма с три минути, но поради този факт ме надзирава не по-малко от мама. А аз не искам това. Жадувам за малко свобода. И да остана сама с Грифин. А и двете не ти се удават често, когато живееш в малък град и баща ти е шеф на полицията.

– Добре. С татко ти ще се върнем следобеда на рождения ден на баба ти. Ще отворим подаръците тогава. – Мама шава на седалката си, явно не е готова да тръгне. – Ако родителите на Брад не идваха, нямаше да се налага да ходим и ние. Нали знаеш как майка му

постоянно се опитва да преподреди кухнята на Марго и да размести мебелите ѝ. Не искам Марго да се изтощи, като се чуди какво прави онази жена, докато тя е в леглото.

– И пази боже, родителите му да се грижат за *тво-
ята* дъщеря – дразня я аз.

Мама има силно защитническо чувство към децата си. Марго трябваше само да спомене, че родителите на съпруга ѝ ще ходят при тях, и мама моментално започна да си опакова багажа.

– Можем да изчакаме и да тръгнем сутринта – казва тя на татко, а той веднага започва да клати глава.

– Ще се движим по-бързо сега вечерта. Утре е събота преди Коледа. Пътищата ще са кошмар. – Навежда се отново напред, за да срещне погледа ми. – Вземай си нещата и отивай право при дядо си и баба си. Обади им се да им кажеш, че отиваш.

Такъв е татко – делови. За пръв път от години ще отсъства от участъка за повече от няколко дни.

– Ще го направя.

Отново прегръдка от мама и въздушна целувка за татко. После те тръгват.

Сияещите червени светлини на колата на родителите ми изчезват по пътя и в мен се излива вълна от емоции – вълнение и очакване, но също и болка, която се настанява дълбоко в корема ми. Правя всичко по силите си да я прогоня. Не че не искам да съм с тях – само като си помисля, че ще се събудя в коледната утрин и те няма да са там, стомахът ми се свива, – но просто не мога да прекарам цялата си ваканция, пленена в малкия апартамент на Марго и Брад.

Щом се връщам в стаята си, първата ми работа е да се обадя на баба, за да ѝ кажа, че ще ида при тях след няколко часа. Тя е разсеяна; на заден план се носят гласовете на клиентите в цветарницата ѝ и предполагам, че чува само една от всеки три мои думи.

– Шофирай внимателно, скъпа – казва ми тя.

Докато затваря, чувам как крещи цените на коледната звезда към Ранди в оранжерията и потискам усмивката си.

Шест часът е, а от Миндън до Шривпорт пътят не е дълъг, там живеят баба и дядо и останалите от семейството. Баба няма да ме чака преди десет.

Четири прекрасни часа само за мен.

Падам по гръб на леглото и се вирам в бавно въртящия се вентилатор на тавана. Макар че съм на седемнайсет, родителите ми не обичат да ме оставят сама у дома. А когато все пак някак се случи, обикновено цял парад от полицаи се отбиват най-случайно – *само за да проверят как е положението*. Направо е нелепо.

Опипвам леглото, откривам телефона си и звъня на Грифин, за да му кажа, че си оставам тук, но след осем позвънявания чувам гласова поща. Изпрашам му съобщение, после чакам да се появят онези три малки точки. Не му казвам, че ще се опитам да убедя родителите си да ме оставят тук – нямаше защо и двамата да се разочароваме, ако не се получим.

Взирам се няколко секунди в празния екран, после хвърлям телефона на леглото и отивам до бюрото. На него са пръснати гримове, цветни моливи и шишенца с лак за нокти. Почти всеки сантиметър от дъската за съобщения на стената пред мен е покрит с бели картончета с колегите, които обмислям. На всяко от тях има цветен код за плюсове (зелено) и минуси (червено), както и всички изисквания за кандидатстване. Няколко имат голяма зелена отметка, което означава, че вече съм отговорила на изискванията и съм приета, но от повечето още очаквам отговор. Наричам тази дъска Вдъхновяващата дъска, но мама я нарича Маниакалната дъска.

Очите ми се спират на първата картичка, която закачих в началото на последната година в гимназията –

Щатския университет на Луизиана. Тогава си мислех, че това ще е единственото училище, което ще се озове на тази дъска. Но после осъзнах, че трябва да имам много варианти.

Телефонът ми извънпява и аз поглеждам към леглото. Просто известие, че някой е харесал последния ми пост. Не ми пише Грифин.

Поглеждам към празните картички на бюрото си, като си мисля да направя списък и за Грифин. Заедно сме вече повече от година и обикновено сме най-фокусирани върху училището, но ни очакват две седмици ваканция, без изпити и домашни, за които да мислим, затова перспективата да остана сама с него е толкова вълнуваща. Макар че гледаме да караме бавно, ще излъжа, ако кажа, че не съм мислила връзката ни да мине на следващото ниво.

Зелено: Заедно сме почти от година.

Вече завършваме и сме почти на осемнайсет.

Червено: Още не ми е казал „Обичам те“.

Не съм сигурна дали и аз съм готова да кажа „Обичам те“.

Мама определено ще се притесни, ако види този списък на дъската, затова устоявам на порива.

Телефонът ми пак дрънчи. Усещам как сърцето ми подскача, когато виждам, че е иконка за съобщение, но когато проверявам, се появява поредната снимка от Марго.

Отварям я и я гледам няколко минути. Някой трябва да ѝ вземе телефона.

АЗ: Какво е това???

МАРГО: Това са пръстите на краката ми в близък план. Между тях няма никакво разстояние. Не мога да ги размърдам или да ги разделя. Като наденички са.

АЗ: Ами ако не се оправят никога? Ами ако останеш с наденичките вечно? Ами ако вече не можеш да облечеш джапанки, защото не можеш да завреш онова гумено нещо между пръстите си? И ще излагаш детето си с такива крака.

МАРГО: Е, по-добре наденички на краката, отколкото на ръцете. Може би ще трябва да нося грозни ортопедични обувки, каквито носеше леля Тоби.

АЗ: Може да ги облечиш с пайети. И да си напишеш името с обемна боя отстрани. Ще са много сладки обувки за наденички.

МАРГО: Сега ми се доядоха наденички.

АЗ: Отвратителна си. И ужасно ме наплаши. Сега никога няма да забременея от страх, че пръстите ми ще станат на наденички и ще нося ортопедични обувки с пайети.

Минават няколко минути, преди тя да отговори.

МАРГО: Мама ми писа, че ти няма да дойдеш!!! Ама как така, СОФ??? Трябваше да ме спасиш от войната между мама и Гуен. Знаеш ги какви са, когато са заедно!!

АЗ: Оправяй се сама. Наистина се надявам да се сбият коя да изчисти мръсотията между наденичките на краката ти. Може би ще трябва да използват конци за зъби.

МАРГО: Сега няма да мога да се отърва от този образ. Проклинам те да имаш такива наденички до края на живота си!

АЗ: Ще дойда, когато се роди бебето.

МАРГО: Обещава ли?

АЗ: Обещавам.

МАРГО: Значи, Грифин още не е при теб?

АЗ: Не е твоя работа.

МАРГО: Пусни му. Не, чакай... не му пускай.

АЗ: Ха. Ха.

Преглеждам социалните медии, убивам времето, докато Грифин ми се обади. Телефонът ми най-сетне звъни и името му просветва на екрана. Дори не се опитвам да спра усмивката, която се разлива на лицето ми.

– Здравсти! – вика той над силна музика и някакъв шум.

– Здравсти! Къде си? – питам.

– У Мат.

Видях няколко поста от хора, които са се събрали в задния двор и в къщата до басейна на Мат, включително Ади, най-добрата ми приятелка още от трети клас.

– Ти към Марго ли пътуваш? – пита той.

– Промяна в плана. Оставам при баба и дядо. Но ще ида там след няколко часа.

– Какво? Едва те чувам – казва той високо.

– Промяна в плана! – крещя аз. – Оставам тук.

Чувам силния ритъм на баса, но не мога да различа коя е песента.

– Не мога да повярвам, че баща ти те е оставил – казва той.

– Да, нали? Искаш ли да дойдеш при мен? Или аз да дойда у Мат.

Той замълчава за секунда, преди да каже:

– Ела у Мат. Всички са тук.

Усещам пробождане на разочарование.

– Добре, до скоро! – отговарям и приключвам разговора.

* * *

Тълпата у Мат е по-голяма от очакваното. Днес е последният училищен ден, преди да започне ваканцията, и явно всички са готови да празнуват. Към милион светлинки са окачени по къщата, храстите и дърветата. Наистина, има светлини по всичко неподвижно.

Повечето хора са по тениски и къси панталони и въпреки цялата украса е трудно да се почувстваш празнично. Дори не се усеща като зимна ваканция, когато те хапят комарите. Проклето луизианско време.

Паркирам колата четири къщи по-надолу, на най-близкото свободно място. Дори оттук обаче чуввам дълбокия тътен на баса от задния двор на Мат. Няма да се изненадам, ако съседите се обадят на ченгетата до час. Надявам се ние вече да сме си тръгнали; трудно ще обясня защо съм била тук вместо на половината път към къщата на баба и дядо, след като някой полицай неизбежно докладва на татко.

Когато стигам до къщата на Мат, забелязвам момче и момиче да седят на тревата близо до алеята и като че ли спорят. Обикновено драмите не започват толкова рано. Когато ме виждат, замлъкват и аз ускорявам крачка, за да им осигуря отново усамотение. Следвам музиката и вървя към задния двор и павилиона до басейна. Точно когато ще завия покрай къщата, някой ме дърпа за ръката.

А след това потъвам в секваща дъха прегръдка.

– Мислех, че няма да дойдеш! – пищи Ади така силно, че няколко души се обръщат към нас.

– Можеш ли да повярваш, че уговорих нашите да заминат без мен?

– Не мога! При баба си ли ще останеш? – Тя издава напред долната си устна. – Пак няма да те видя!

Смея се.

– Напротив. Имам план. Баба ще е толкова заета през деня, че изобщо няма да ѝ липсвам. Ще се връщам тук и ще се размотаваме заедно.

– Родителите ти ще откачат, ако разберат. Ще трябва да скрием колата ти. – Ади започва да подскача. – О! И доведи Оливия. Не съм я виждала от цяла вечност.

Кимам, макар да се съмнявам, че Оливия ще иска

да дойде с мен. Тя е една от многото ми братовчедки и дъщеря на близначката на мама, Лиза. Имаме само два месеца разлика и навремето бяхме супер близки, но през последните години се виждаме все по-рядко.

– Оливия помага на баба в магазина. Не знам дали ще мога да я доведа.

Очите на Ади светват и тя започва да ме дърпа към павилиона до басейна.

– Просто ще трябва да намерим начин да я измъкнем от там.

– Виждала ли си Грифин? – питам, за да отклоня разговора от Оливия.

– Още не. С Дани току-що дойдохме. Може би е вътре. – Тя кима към павилиона. – Искаш ли бира?

– Не, скоро трябва да тръгвам към баба. Ще намеря някъде бутилка вода – отговарям, когато се разделяме.

Ади тръгва към буренцето, скрито в храстите, а аз продължавам през тълпата. Музиката е така силна, че когато влизам вътре, хората, които първи заговарям, изобщо не могат да ме чуят.

Накрая успявам да мина през стаята и откривам неколцина от приятелите на Грифин.

– Софи! Как си? – вика Крис, после се опитва да ме прегърне.

Той вече е само по бял потник и боксерки. Протягам ръка, за да го държа на безопасно разстояние. Крис е момчето, което винаги успява да остане полуголо на купон. На училищните танци на Хелоуин дойде облечен като каубой, но до края на вечерта от костюма му бяха оцелели само кожените кобури върху боксерките му. Отстраниха го за една седмица от училище заради неприлично поведение.

– Горещо-долу. Къде е Грифин? – питам и се обръщам да огледам стаята.

Крис маха зад себе си.

– Някъде там. Отиде да търси бира.

Кимам, после се шмугвам покрай него. Трудно е да напредваш в такава гълпа, но накрая забелязвам Грифин точно когато завива към малката кухня в дъното на къщичката до басейна. Трябват ми няколко минути, за да го настигна, тъй като се натъквам на танцуващи в кръг и Джош Питърс не иска да ме пусне, без да ме завърти няколко пъти. Тъкмо когато завивам зад ъгъла към кухнята, където музиката е малко по-тиха, чувам Грифин да казва:

– Софи идва насам.

Но не тези думи ме карат да спра. А начинът, по който ги изрича. Изпълнени са с разочарование.

Паркър, един от най-добрите приятели на Грифин, вади две бири от хладилника. И двамата не ме забелязват точно зад прага.

– Нали щеше да ходи при сестра си или нещо такава? – пита Паркър.

Грифин свежда глава.

– Щеше, ама не отиде.

Толкова е съкрушен, че съм останала, сякаш съм му съсипала ваканцията. Чувам го в гласа му, онава ужасно чувство – когато с огромно нетърпение си очаквал нещо и направо ще се пръснеш от щастие, но после всичко отива по дяволите. Така се чувствах и аз, когато си мислех, че няма да съм тук през ваканцията.

А ето че той се чувства така, след като е разбрал, че ще бъда тук.

Какво става?

Грифин понечва да се обърне и аз бързо се шмугвам зад ъгъла. Защо се крия? Трябва да връхлетя вътре и да поискам отговори. Но съм като вкаменена. Броя до пет и после бавно поглеждам пак в кухнята.

– Ще дойде всеки момент – казва той, но не помръдва от мястото си.

Паркър отваря едната бира и я подава на Грифин, който отпива дълга глътка.

– И какъв е проблемът? – пита Паркър.

Явно и той чува разочарованието в гласа му.

Грифин свива рамене.

– Ами сигурно ще ти прозвуча като пълен задник, но бях доволен, че тя ще замине. Нали разбираш, като проба, да видя какво ще бъде, ако скъсаме.

Сърцето ми бумти.

– А искаш ли да скъсаш с нея? – пита Паркър, после отпива отново от бирата.

Грифин пак свива рамене. Завладява ме почти непреодолимо желание да закрещя.

– Мисля, че да.

Ахвам. Паркър и Грифин се обръщат едновременно към вратата. Паркър се ококорва и поглежда към Грифин, после към мен.

За част от секундата Грифин се опитва да прецени дали съм чула думите му. Но изражението ми явно показва съвсем ясно, че съм ги чула.

Отстъпвам назад и се удрям в стената, преди да избягам.

Трябва да се махна от тук. Не мога да го гледам. Не мога да стоя тук.

– Софи!

Грифин тръгва след мен, но аз се измъквам и се усотрепявам към вратата. Страхувам се, че няма да успее да изляза, преди сълзите ми да са потекли. Тогава Ади вижда лицето ми, разблъсква хората на дансинга и ме извлича от павилиона.

– Какво стана? – пита тя, щом се озоваваме от другата страна на басейна.

Свличам се на земята и ѝ разказвам всичко.

– Какъв задник! – възкликва тя и се обръща, сякаш възнамерява да го открие веднага.

– Моля те, помогни ми да се махна от тук.

Тя се обръща към мен.

– Разбира се. Да вървим.

Ади ми помага да стана от земята и тръгваме през градината. Сълзите вече се стичат по лицето ми и дори не се опитвам да ги спра.

Сърцето ми е разбито.

Не, не просто разбито.

А стрито на прах.

Той иска да скъса с мен.

– Не мога да повярвам – мърмори под нос Ади. – *Той щял да къса с теб?* Ама, моля ви се! Има късмет, че е с теб!

Нямам думи да ѝ отговоря. Не съм сигурна дали някога ще имам.

Точно когато стигаме до алеята, виждаме Грифин. Тича по алеята и оглежда улицата.

– Не мога да говоря с него сега – изграввам аз.

Ади кима, отвежда ме към сенките, после тръгва с бойна крачка към него.

– Не, просто не – казва Ади. – Тя не иска да говори с теб.

Лицето на Грифин е осветено от една от лампите, закачени на стряхата на къщата. Изглежда ужасно.

Виновен, да, но и някаква тъга плува в очите му.

– Моля те, Ади. Трябва да говоря с нея. – Той присвива очи към мрака, където се крия. – Моля те, Софи. Говори с мен. Нека ти обясня. Не исках да става така.

Отстъпвам назад, не искам да се приближавам до него... не искам да чувам извиненията му. Тичам зад една леха с азалии към предния двор, препъвам се на всяка крачка, опитвам се да се отдалеча от него.

Надявам се, че Грифин не ме следва. Малка част от мен иска да хване това, което чух, и да започне да го стиска, докато се превърне в нещо, което няма да ме съсипе. Но още чувам разочарованието в гласа му. Каквото и да казва, той не искаше да ме вижда. Не искаше да бъде тук с мен.

Когато стигам до колата си, вече съм напълно съсипана. По тротоара зад мен трополят стъпки и аз се стягам.

– Софи, моля те, нека поговорим – казва Грифин.

Обърната съм към колата. Той е точно зад мен и знам, че Ади е някъде зад него.

Устните ми се изопват.

– Толкова се вълнувах, че родителите ми позволиха да остана у дома, защото мислех колко ще е хубаво да бъдем заедно. Само ти и аз. Това очаквах с нетърпение. Но ти искаш да скъсаме. Нали? Нали това си очаквал с нетърпение?

Ръцете му лягат леко на раменете ми и той казва:

– Обърни се да поговорим.

Свивам рамене, за да се отърся от него.

– Това ли искаш?

Усещам го как се опитва да намери думи.

– Не знам какво искам, Соф. Всичко е така объркващо сега. Нещата между нас стават толкова сериозни. Това е последната ни година. Би трябвало да се забавляваме!

Обръщам се рязко.

– Е, нека те улесня тогава. Искаш да скъсаме? Готово. Скъсахме.

Той посяга към мен, но аз се отдръпвам. Изглежда ужасен, вероятно заради развоя на събитията. Все пак не му се получи с пробната раздяла.

– Чакай, Софи. Не може ли да поговорим? Обичам те. Наистина.

Думите му са като удар. Бях чакала толкова дълго да ги каже, от месеци.

Не мога да направя това.

Не мога да остана тук.

– Моля те, остани и говори с мен – умолява ме Грифин.

Обръщам се и се качвам в колата си.

Грифин накрая се отдръпва по тротоара, когато паля двигателя, а Ади хуква към прозореца.

– Нека аз да те закарам.

Усмихвам ѝ се вяло.

– Добре съм. Ще ти се обадя по-късно. Обичам те. Тя посяга през прозореца и бързо ме прегръща.

– И аз те обичам.

Слава богу, Грифин остава настрана.

След минути вече съм на I-20, на път към Шривпорт.

* * *

Когато пристигам в къщата на баба, вече съм пълна развалина. Поглеждам се в огледалото за обратно виждане и едва не изпищявам, когато установявам, че някаква непозната с размазана спирала по очите се взира в мен. Носът ми е зачервен, очите ми са подути и съм сигурна, че на тениската ми има засъхнал сопол.

Слава богу, повечето светлини са изгасени, така че има голяма вероятност в къщата да са само баба и дядо. В тази къща не е нещо необичайно да прескачаш спящи тела още от входната врата. Баба и дядо имат осем деца, шест живеят в Шривпорт, а четири съвсем близо до къщата. Макар че би трябвало да се очаква, че вечер ще се приберат у дома си, обикновено не го правят. Но тази нощ изглежда спокойно.

Паркирам колата на улицата и си вземам чантата от задната седалка, но стигам едва до стълбите, преди да се сринат напълно. Не мога да вляза така. Баба ще се обади на родителите ми и те ще се ядосат, че не съм дошла право тук. Но освен това ще се разстроят заради Грифин. Те го обичат. Въпреки всичките им откачени правила, винаги са се държали с него като с част от семейството.

Слагам раницата си за възглавница и лягам на тъмните стълби, вирам се в пълната луна. Огромна част

от мен иска единствено да се свия в скута на мама и да плача.

Една година. Толкова време изгубих с Грифин. Една проклетата година.

Какво пропуснах? И двамата бяхме концентрирани върху ученето. И двамата нямахме търпение за колежа и искахме да влезем в училищата, които желаем. Мислех си, че и двамата сме щастливи във връзката си.

Но явно той не се е забавлявал с мен.

– Навън ли ще останеш цяла нощ, или ще дойдеш да ми кажеш какво се е случило?

Едва не падам от стъпалото, когато лицето на баба се надвесва над мен.

– Бабо!

Скачам и се хвърлям в прегръдките ѝ, като едва не я поваляя на земята.

Тя започва да ме гали по гърба. А аз се разплаквам отново.

– О, боже! Влез и ми разкажи всичко.

Влизаме вътре, хванати за ръце, и тръгваме право към кухнята. Кухнята ѝ е сърцето на къщата. Тя е голяма и просторна, с много шкафове и плотове. Хладилникът е от онези гигантски метални хладилници, покрити с рисунки, и знам, че ако го отворя, рафтовете ще са претъпкани с храна. Има редица барстолчета от едната страна на острова и огромна дървена маса пред прозорците, които гледат към къщата на съседите. И винаги има ваза със свежи цветя в центъра ѝ.

Това е любимата ми стая в къщата.

Баба ме води към едно барстолче, после ми реже парче от най-упадъчната шоколадова торта, която съм виждала. Тук винаги има много лакомства и тази вечер определено не е изключение.

– Не мисля, че плачеш, защото майка ти и татко ти заминаха, така че, предполагам, е заради онова момче. Как му беше името?

– Грифин – промърморвам.

– Да, Грифин. Каж ми какво се случи.

Спирам, преди да лапна хапка от тортата. Винаги съм била близка с баба, но никога не сме говорили за любовния ми живот.

Тя забелязва колебанието ми и казва:

– Отгледала съм четири дъщери. Уверявам те, че съм чула не една съкрушителна история, и то точно тук.

Засмивам се смутено. Баба се гордее със способността си да оправя всякакви проблеми, когато става дума за това семейство – никой проблем не е твърде малък или твърде голям. Тя просто не може да се съдържи.

Налива ми чаша мляко и аз я гледам как се върти из кухнята. След по-малко от седмица ще стане на седемдесет и пет, но никога не бихте ѝ ги дали заради незначителния брой бели косми в косата ѝ и усърдната грижа за кожата. И освен това още е достатъчно силна, за да носи огромни торби с почва за цветя и тор към оранжерията, макар че татко постоянно ѝ се кара.

Поемам си дълбоко дъх.

– Казах ти, че отивам при Ади, но всъщност отидох някъде другаде. Един приятел правеше парти. Искях да видя Грифин, преди да дойда тук. Щях да го изненадам, като му кажа, че ще остана в града през ваканцията.

Баба извива вежди.

– Охо. Определено става интересно.

Потискам смеха си.

– Да, може и така да се каже.

Тя се настанява до мен и лапва голяма хапка от своята торта, а аз ѝ разказвам всичко. Когато приключвам, тя ме гали по гърба и аз се свивам в нея.

– Миличка Софи, знам, че сега имаш чувството, че това е краят на света, но не е. По-добре да разбереш какво чувства Грифин, преди да си изгубила още време с него.

Подава ми салфетка и аз бърша очите си.

– Но аз мислех, че искаме едно и също.

– Нещата се променят с времето. Може би ти си си мислела, че двамата се движите в една посока, когато всъщност не е било така.

Когато дояждам тортата си, тя ме извежда от кухнята към спалнята за гости горе.

– Тази стая е твоя, докато родителите ти се върнат. Утре може да ми помогнеш в магазина. Ако си заета, няма да мислиш толкова. А Оливия ще се радва да има компания. И без това се цупи, че всички други са във ваканция, а тя работи.

Оставям баба да ме завие като бебе, както правеше, когато бях малка. Дори е по-хубаво, отколкото го помня.

Целува ме по главата и казва:

– Утре всичко ще изглежда различно.